

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: P. K.
bytem X

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, č. j. JMK 156430/2021, sp. zn. S-JMK 126326/2021/OD/Bo,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, č. j. JMK 156430/2021, sp. zn. S-JMK 126326/2021/OD/Bo, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 14. 6. 2021, č. j. ODSČ-70558/21-25, sp. zn. ODSČ-70558/21-KOU/PŘ **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021 č. j. JMK 156430/2021, sp. zn. S-JMK 126326/2021/OD/Bo (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný o odvolání

žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 14. 6. 2021, č. j. ODSČ-70558/21-25, sp. zn. ODSČ-70558/21-KOU/PŘ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), rozhodl tak, že se odvolání zamítá a prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 24. 2. 2021 ve 12:22 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. Volkswagen Passat, RZ: X, v Brně po pozemní komunikaci ulice Drobného, na přechodu pro chodce u křižovatky ulic Drobného – Schodová, rychlostí 71 km/h, ačkoliv v daném úseku je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h ve prospěch řidiče mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 68 km/h. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
3. Za shora popsany přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35, § 36, § 37, § 38, § 39 a § 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), pokutu ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost k úhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu, přičemž přezkoumal nejen zákonnost rozhodnutí, ale též jeho správnost.
5. Z procesního hlediska žalovaný žádná pochybení neshledal, řízení bylo zahájeno v souladu s právními předpisy, žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech, které mu bylo umožněno realizovat. Postupem prvostupňového orgánu nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech; správní orgán I. stupně respektoval práva žalobce, která mu jako účastníkovi řízení o přestupku podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), a přestupkového zákona přísluší.
6. Posléze žalovaný přezkoumal prvostupňovým orgánem zjištěný skutkový stav věci. Skutečnost, že byl řidičem vozidla právě žalobce, byla zcela bezpečně zjištěna. Žalobce byl jako řidič vozidla zastaven a kontrolován hlídkou PČR, přičemž na místě kontroly hlídky PČR předložil také svůj občanský a řidičský průkaz, na jejichž základě byl ztotožněn. Identifikační údaje žalobce byly následně zapsány do oznámení přestupku. Totožnost řidiče tak byla bezpečně zjištěna. Vozidlo bylo policisty ke kontrole zastaveno na ulici Pionýrská.
7. Námitku žalobce, že v okamžiku měření nebyl řidičem měřeného vozidla, žalovaný vyhodnotil jako nepravdivou. Z podkladů PČR výslovně plyne, že měřené vozidlo bylo od změření až po jeho zastavení ve stálém vizuálním kontaktu policistů. Rychlost vozidla totiž byla měřena silničním radarovým rychloměrem ze služebního vozidla. K záměně řidiče tudíž dojít nemohlo. Žalobce coby řidič vozidla na místě kontroly podstoupil dobrovolně také dechovou zkoušku a na požádání mu byl předložen platný ověřovací list měřicího zařízení. Vše výše uvedené jednoznačně podporuje verzi zasahujících

policistů. Nic na věci nemění ani fakt, že žalobce s přestupkem na místě nesouhlasil. K nedůvěryhodnosti tvrzení žalobce pak přispívá i to, že o údajném automechanikovi není v podkladech PČR žádná zmínka a žalobce s touto verzí přichází až v odvolacím řízení. Pokud by k záměně řidičů skutečně došlo a zasahující policisté by odmítli, aby se žalobce na místě písemně vyjádřil, jistě by tento podnikl nezbytné kroky na svoji obranu. Pokud by žalobce toto pochybení policistů písemně neoznámil příslušným nadřízeným složkám, zcela jistě by vyvinul značnou snahu o sdělení této informace již v řízení před správním orgánem I. stupně před vydáním rozhodnutí o přestupku. Zvolil-li žalobce či jeho zmocněnec až do poslední možné chvíle taktiku pasivity, jedná se o věc jejich procesního postupu. Jeho neúspěch žalobce nemůže přičítat k tíži správním orgánům. Žalobce v žádném okamžiku správního řízení na prvním stupni nezpochybnil, že by nebyl řidičem měřeného vozidla (nezpochybňoval vůbec nic). Proto ani nemohl očekávat, že prvostupňový orgán řízení z tohoto důvodu zastaví. Žalobce neunesl tíhu svých tvrzení. Výše uvedené a zjištěný skutkový stav jsou také důvodem, proč žalovaný nevyhověl žádosti žalobce o výsledch p. R.

8. Rozhodování proběhlo především na základě listinných důkazů, na základě kterých byl zjištěn dostatek relevantních skutečností k objasnění skutečného stavu věci. Osoba pachatele byla bezpečně zjištěna předložením občanského a řidičského průkazu, místo spáchání přestupku a samotný přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci je potom zachycen na fotodokumentaci spolu s naměřenými údaji o rychlosti. Všechny předestřené důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci a žalovaný tudíž neměl důvod provádět další důkazy. Důkazů je dostatek a tvoří uzavřený a relevantním způsobem nijak nezpochybněný celek.
9. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně na základě provedeného dokazování dostatečně zjistil skutkový stav, o kterém nejsou pochybnosti, přičemž své závěry o vině žalobce ve svém rozhodnutí dostatečně zdůvodnil. Proto žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako správné potvrdil.

III. Žaloba

10. V rámci žaloby žalobce namítal, že nebyl prokázán subjekt přestupku. Žalovaný se přesvědčivě nevypořádal s odvolací argumentací a zatížil napadené rozhodnutí zásadní procesní vadou, neboť neprovedl navržené důkazy.
11. Správní orgán I. stupně sice zjistil, kde došlo ke změření vozidla, jakož i kdo byl ve vozidle kontrolován, již však nezjistil, kde došlo k zastavení vozidla ani neprokázal, že by se mělo jednat o stále stejnou osobu na pozici řidiče. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda bylo vozidlo zastaveno u křižovatky ulic Drobného – Schodová nebo ke kontrole došlo na ulici Pionýrská. Kromě toho žalobce předestřel správním orgánům vlastní verzi skutkového stavu. Tvrdil, že vozidlo neřídil a policisté k němu přijeli až ve chvíli, kdy stál vedle vozidla a povídal si s automechanikem. Nebylo tudíž prokázáno, že by vozidlo řídil právě žalobce. Není pravda, že by policisté měli s určitostí vozidlo po celou dobu ve vizuálním kontaktu. Na podporu svého tvrzení žalobce navrhoval důkaz svědeckou výpovědí řidiče vozidla, kterého konkrétně označil; žalovaný však tento důkaz v rozporu se zákonem neprovedl.
12. Žalovaný označil žalobcem předkládaný skutkový stav věci za nepravdivý pro rozpor s úředním záznamem a oznámením přestupku. Tyto však nejsou přípustnými důkazy a nelze jimi vyvracet tvrzení samotného obviněného. Pokud měl žalovaný v úmyslu

vyvracet tvrzení žalobce, měl vyslechnout svědky samotné. Teprve poté by bylo možné o skutkovém stavu činit relevantní úsudek. Skutečnost, že tvrzení obviněného z přestupku nelze vyvracet s poukazem na úřední záznam, vyplývá i z judikatury správních soudů. Žalovaný měl povinnost doplnit dokazování výsledky svědků, úřední záznam smí být užit pouze podpůrně. Nelze přitom tvrdit, že žalobce neunesl tíhu svých tvrzení za situace, kdy navrhl konkrétní důkazy, které však žalovaný odmítl provést.

13. Dle přesvědčení žalobce je s ohledem na shora uvedené dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Proto krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Ve svém vyjádření ze dne 9. 2. 2022 žalovaný uvedl, že bylo zjištěno a prokázáno, kde došlo ke změření vozidla a kdo byl ve vozidle kontrolován. To jsou také podstatné skutečnosti pro posouzení odpovědnosti za přestupek. Kde bylo vozidlo nakonec zastaveno a řidič kontrolován a v jakém momentu od změření bylo vozidlo zastaveno, je irelevantní, neboť to na posouzení přestupku samotného nemá žádný vliv. Žalovaný sdělil, že jak úřední záznam, tak oznámení přestupku jsou podklady rozhodnutí. Avšak nejsou jedinými. Stěžejním důkazem je záznam o přestupku s naměřenými údaji a fotodokumentací.
15. Žalovaný věděl o všech podkladech a úvahách správního orgánu I. stupně. Nenamítal však ani osobu řidiče, ani nepřípustnost důkazů. Prvostupňový orgán tudíž neměl žádný důvod nevěřit podkladům pro rozhodnutí dodanými PČR. Od změření do zastavení mělo služební vozidlo policie s měřeným vozidlem stálý vizuální kontakt. Žalovaný má právo učinit si úsudek o tom, proč žalobce tak podstatnou okolnost, jako je záměna řidiče, nezminil již policistům na místě nebo alespoň v řízení před prvostupňovým orgánem. Stejně tak žalobce mohl podat na postup policistů písemnou stížnost příslušným složkám. Nic takového však neučinil. Ve světle výše uvedeného žalovaný vyhodnotil tvrzení o záměně řidiče jako nevěrohodné.
16. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny vyhledávat a opatřovat důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Z toho však nelze dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že by přípravná fáze rozhodovacího procesu nikdy nemohla skončit. Oba správní orgány měly skutkový stav věci, včetně osoby řidiče, za prokázány. Nebyl proto žádný důvod přistoupit k výsledkům policistů a navrhovaného svědka.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Dle oznámení přestupku ze dne 8. 3. 2021 hlídka Dopravního inspektorátu Městského ředitelství policie Brno v Brně dne 24. 2. 2021 v 12:23 hod. na ulici Pionýrská zastavila a kontrolovala po předchozím překročení maximální povolené rychlosti v obci osobní motorové vozidlo

tov. zn. Volkswagen Passat CC, RZ: X, jehož řidič byl později ztotožněn jako žalobce. Při kontrole řidič vozidla předložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a platný doklad o zákonném pojištění vozidla (tzv. zelenou kartu). Kontrolovanému vozidlu byla v 12:22 hod. na ulici Drobného na přechodu pro chodce u křižovatky ulic Drobného a Schodová, kde je povolena maximální rychlost 50 km/h, naměřena rychlost 71 km/h. Výsledná rychlost po odečtu tolerance měřiče činila 68 km/h. Vozidlo jeho ve směru od křižovatky ulic Drobného, Lužánecké a Antonína Slavíka ke křižovatce ulice Drobného a Erbenova. Měření rychlosti bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem AD9C ze služebního vozidla PČR RZ: X a přestupek byl zadokumentován na snímku č. 31998. Hlídka PČR po poučení a zákonné výzvě provedla u řidiče dechovou zkoušku přístrojem Dräger s negativním výsledkem. Žalobci byl na požádání předložen platný ověřovací list k radarovému rychloměru. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a nebyl ochotný přestupek vyřešit příkazem na místě. Z tohoto důvodu PČR přestupek oznámila správnímu orgánu I. stupně. Podle tvrzení policie bylo od změření až po jeho zastavení ve stálém vizuálním kontaktu.

18. Ve správním spisu je dále založen záznam o přestupku ze dne 3. 3. 2021 obsahující fotografie z radarového měření, vč. naměřených údajů, a platný ověřovací list k silničnímu rychloměru č. 144/20. Součástí správního spisu je rovněž fotodokumentace kontrolovaného vozidla, jeho řidiče a předložených dokladů. Správní spis poté obsahuje taktéž mapové podklady zachycující místo měření rychlosti. Na základě těchto podkladů vydal správní orgán I. stupně příkaz ze dne 21. 4. 2021, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč.
19. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odpor. Proto správní orgán I. stupně pokračoval ve správním řízení a předvolal žalobce k ústnímu jednání, jehož se žalobce ani jeho zmocněnec na vlastní žádost nezúčastnili (prvostupňový orgán však zaslal zmocněnci žalobce kopii kompletního správního spisu). Posléze vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku, proti němuž podal zmocněnec žalobce v zákonné lhůtě blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu I. stupně doplnil. Následně vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
21. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu vycházel soud ze správního spisu předloženého žalovaným.
22. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
23. Žaloba je důvodná.
24. K jednotlivým žalobním námitkám uvádí krajský soud následující argumentaci.

25. Z obsahu podané žaloby je patrné, že žalobce nesouhlasí se skutkovým stavem, jak byl zjištěn správními orgány. Žalobce má za to, že v posuzované věci nebyl spolehlivě prokázán subjekt přestupku (řidič měřeného vozidla). Prvostupňový orgán sice zjistil místo, kde došlo ke změření vozidla, jakož i kdo byl ve vozidle kontrolován, nezjistil však, kde bylo vozidlo zastaveno a kontrolováno, ani neprokázal, že by se mělo jednat stále o stejnou osobu na pozici řidiče. Tudíž nebylo spolehlivě prokázáno, že vozidlo řídil právě žalobce. V průběhu správního řízení potom žalobce prezentoval vlastní skutkovou verzi, jejíž pravdivost navrhoval prokázat svědeckou výpovědí.
26. Krajský soud důsledně přezkoumal obsah správního spisu. Z dokumentace nashromážděné PČR ve vzájemném souhrnu jednoznačně vyplývá, že dne 24. 2. 2021 v 12:23 hod. v Brně na ulici Drobného na přechodu pro chodce u křižovatky ulic Drobného a Schodová, kde je povolena maximální rychlost 50 km/h, naměřila hlídka PČR vozidlu tov. zn. Volkswagen Passat CC, RZ: X, rychlost 71 km/h. Po odečtu tolerance užitého radaru ve prospěch řidiče činila naměřená rychlost 68 km/h. Ve spisu je obsažen záznam o měření (výstup z měřicího zařízení), jehož nedílnou součástí je i fotografie daného vozidla obsahující měřičem rychlosti naměřené údaje. Z oznámení přestupku dále plyne, že měřené vozidlo jelo ve směru od křižovatky ulic Drobného, Lužánecké a Antonína Slavíka ke křižovatce ulic Drobného a Erbenova, přičemž PČR jej posléze zastavila a zkontrolovala na ulici Pionýrská. Je zřejmé, že veškeré poznatky o zastavení vozidla hlídkou Policie ČR čerpal prvostupňový orgán i žalovaný právě a pouze z oznámení přestupku, které však bylo sepsáno policisty ex post a k jehož obsahu se tak žalobce nemohl nijak vyjádřit.
27. Žalobci je třeba přisvědčit v obecné rovině v tom, že podle ustálené judikatury nelze úřední záznam či oznámení přestupku samy o sobě použít jako rozhodující důkazy. Obsahem úředního záznamu je totiž jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Ačkoliv tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení přestupku do úvahy pro podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty nemohou ze své povahy postačovat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, ze dne 22. 09. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49).
28. Krajský soud v tomto ohledu poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně povahy a funkce oznámení přestupku. Jde o informativní sdělení Policie o tom, že existuje podezření vůči určité osobě ze spáchání přestupkového jednání. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č.j. 2 As 217/2015 - 49, oznámení přestupku by mělo být „výchozím informačním podkladem správních orgánů, který by jim poskytl prvotní „mapu“ toho, na jaké rozhodné skutečnosti se mají při zjišťování skutkového stavu zaměřit. Samo o sobě však zásadně nemohlo být dostatečným důkazem k usvědčení obviněného. Naopak, jeho obsah měl být správními orgány zkoumán s přiměřenou mírou obezřetnosti, takže výslech policistů měl být zaměřen i na ověření, do jaké míry se lze spolehnout na jejich subjektivní vědomí o tom, jak se rozhodné skutkové okolnosti odehrály, jež se pravděpodobně projevilo i v obsahu oznámení.“ Oznámení o přestupku není důkazním prostředkem o spáchání přestupku a samo o sobě nedostačuje bez provedení dalších důkazů jako podklad zjištění rozhodných okolností přestupkového jednání (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1. 2020, č.j. 8 As 310/2018-71).

29. V předmětné věci správní orgány zcela bez dalšího převzaly obsah oznámení přestupku a z něho dovozují, že bylo prokázáno, že od okamžiku změření vozidla až po jeho zastavení měli policisté vozidlo ve stálém vizuálním kontaktu a že bylo vozidlo žalobce zastaveno na ulici Pionýrská. Přitom ze správního spisu není patrné, v jakém čase byl žalobce jako řidič vozidla zastaven a v jakém čase byly vyhotoveny fotografie jeho dokladů, které jsou ve správním spisu založeny. Ve správním spisu zcela chybí úřední záznam Policie ČR o podání vysvětlení, který by tyto údaje obsahoval a v němž by také dostal žalobce příležitost se ke svému jednání vyjádřit. To správní orgány naprosto pominuly. Po zastavení vozidla PČR ztotožnila řidiče jako žalobce. Při kontrole řidič vozidla předložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a platný doklad o zákonném pojištění vozidla (tzv. zelenou kartu). Ze správního spisu tedy pouze vyplývá, že v okamžiku zastavení vozidla byl řidičem žalobce, avšak chybí jakýkoliv přímý či nepřímý důkaz k tomu, zda mohlo či bez důvodných pochybností nemohlo od okamžiku provedení měření rychlosti dojít k záměně řidičů. Tato okolnost je zcela klíčová pro úsudek o vině ze spáchání přestupku řidiče a musí být prokázána bez důvodných pochybností, a to i v případě, že žalobce v přestupkovém řízení nevznesl v tomto ohledu námitku.
30. Krajský soud shrnuje, že žalovaný na základě listin založených ve správním spisu nemohl dospět k závěru, že měla hlídka vozidlo žalobce až do zastavení neustále na dohled, neboť pro tento závěr neexistuje ve spisu žádný podklad poskytující přímý či nepřímý důkaz o takové skutečnosti. Žalobce přitom zpochybnil otázku totožnosti řidiče vozidla již v odvolacím řízení, a nikoliv až v žalobě, přičemž se jednalo o konkrétní námitku představující alternativní verzi skutkového děje včetně identifikace tvrzeného řidiče vozidla v okamžiku změření rychlosti. Nejednalo se tedy o typickou pasivitu obviněného z přestupku, jak se domnívá žalovaný. Za situace, kdy správní spis neobsahuje úřední záznam Policie ČR o podání vysvětlení dokumentující jednání s řidičem vozidla, nemohl žalovaný bez dalšího vyhodnotit relevanci této námítky.
31. Pokud žalovaný chtěl vyvrátit za této situací žalobcem prezentovanou verzi skutkového stavu, musel by doplnit za tím účelem dokazování o svědeckou výpověď zasahujících policistů či alespoň úřední záznam. Žalobce tvrdil, že mu vozidlo přivázel automechanik, na kterého čekal u silnice. Policisté pak měli na místo dorazit až poté, co došlo k předání vozidla, žalobce měl stát vedle vozidla a povídat si s automechanikem. Popisovaný skutkový průběh žalovaný vyhodnotil jako „nepravdivý“, přičemž jeho závěr se neopírá o žádné provedené důkazy. Tvrzení, že hlídka PČR byla s měřeným vozidlem v neustálém vizuálním kontaktu, nebylo ve správním řízení prokázáno bez důvodných pochybností. Stejně tak nebylo prokázáno ani místo, kde byl žalobce zastaven a s jakým časovým odstupem se tak stalo. Za této situace krajský soud zdůrazňuje, že se nemůže k věrohodnosti námitek žalobce či pravděpodobnosti jeho skutkové verze jakkoliv vyjádřit, a to právě z důvodu chybějícího důkazního materiálu. Argumentace žalovaného je v tomto ohledu v důsledku vad správního řízení nepřezkoumatelná.
32. Krajský soud shrnuje, že skutkový stav v otázce totožnosti řidiče vozidla v okamžiku změření rychlosti nebyl zjištěn bez důvodných pochybností a správní řízení je zatíženo vadou spočívající v chybějícím důkazním materiálu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Napadené rozhodnutí pak trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

33. Požadavkem žalobce na nezveřejňování údajů o žalobci a jeho právním zástupci se krajský soud nezabýval, neboť tento nemá žádnou souvislost s předmětem řízení před zdejší soudem, tj. s přezkumem zákonnosti napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 1 As 427/2020-4, bod 21: „*Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku krajského soudu.*“ (shodně např. i bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 As 357/2019-42).

VII. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
35. Vzhledem k tomu, že vady správního řízení mají původ již v nedostatečné policejní dokumentaci přestupkového jednání (absence úředního záznamu), s níž se prvostupňový orgán spokojil a dále ji nedoplňoval, a dále v neprovedení dalších důkazů (výslechu policistů či případně označeného řidiče vozidla), sáhl krajský soud i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení je třeba doplnit důkazní materiál v otázce totožnosti řidiče vozidla tak, aby byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Tímto názorem jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) v rozsahu zaplaceného soudního poplatku (3000 Kč) a právního zastoupení. Zástupce žalobce učinil ve věci dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a podání žaloby v sazbě 3100 Kč za jeden úkon právní služby. Dále mu náleží náhrada hotových výdajů v sazbě 300 Kč za každý úkon a vzhledem k tomu, že je plátcem DPH, soud navýšil náhradu odměny za zastupování žalobce i částku připadající na tuto daň (8228 Kč). Celkově náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce